— Seſt et ſa nüüd minu elu oled peaſinud, taban ma ſinu wastu tänulik olla ja ſulle oma kuningriiki näidata. See on küll kõige karmim riik maailmas, ja unenäud on minu alamad."

Selle peale läks unenägude kuningas ees ja Jüri läks järele. Kui nad ſinna kohta jõudſiwad, kus pilwed maani ulatasiwad, näidas kuningas ühte luuki, mis põesaste wahel nii peidus oli, et seda raske leida oli, kui ei teadnud just otſida. Selle luugi tõstis kuningas nüüd ülesse ja nad astusiwad seal alla 500 treppiastmet sügawale ühte beledaste walgustatud kaljukoopasse, mis mitu penikoormat pikk ja lai ja ütlemata ilus oli. Seal oliwad keset suurt järwe saared ja saarte peal iluſad majad, ja saared ujusiwad ſinna tänna otſekui laewad. Kes ſinna mõne maja ſisse tahtis minna, sellel oli ainult waja järwe äärde astuda ja hüüda:

„Maja, maja, sõua siia,
Et ju sees wõin ära käia!"

Siis ujus saar ühes majaga iseeneſest kaldale. Teiſed majad ja losſid oliwad ülewel pilwede peal ja ujusiwad pikkamiſi õhumerd mööda ümber. Siin ei olnud jälle muud waja kui hüüda:

„Õhuloſs, nüüd waju alla,
Et ma wõin ju ſisse tulla!"

Peale selle oliwad seal aiad lilledega, mis päewa lõhnasiwad ja ööſel paiſtsiwad, kirju ſulgedega linnud, kes muinasjuttuſid weſtsiwad, ja weel palju palju muid wäga imelikka asju. Meie unenägija Jüri ei saanud muud kui imeks panna.

„Nüüd taban, ma sulle ka oma alamaid näidata," ütles kuningas. „Neid on mul kolme seltſi. Head unenäud heade inimeste jauks, halwad halbade jauks ja siis weel luupainajad, need on waimukeſed, keda eneſele ajawiitels pean, seſt ka ajawiidet ja nalja peab kuningal olema."

Eſite läks nüüd unenägude kuningas Jüriga ühe losſi sarnaſesse weidraste ehitatud hoonesse ja ütles: „Siin elawad luupainajad waimud, weike wallatu rahwake, wiga ei tee nad kellegile, wigurite peale aga igal ajal walmis."

Siis hüüdis ta ühe neiſt waimudeſt lähemale ja rääkis Jüri wastu edaſi: „Kas ſa tead, mis see kelm teeb, kui ma

talle kord luba annan maa peale minna? Ta jookſeb kubugi majasse, wõtab ſealt mõne magaja, keda kätte ſaab, kannab teda üles kiriku torni otſa ja wiskab ta ſealt üle pea ja kaela alla. Tema iſe aga hüppab ruttu treppiſid mööda alla, enne weel kui kukkuja maha jõuab, on ta all wastas, hoiab käed ette, kubu teine peale kukub, wiib ta siis jälle majasse tagaſi ja wiskab ta sängi, mis prahwatab. Selleſt ärkab magaja, õerub und silmiſt ja ütleb: „Oh ja heldekene, minu aruſt oli nagu oleksin praegu kiriku torniſt maha kukkunud. Onn, et see paljas unenägu oli."

„Wõi see ongi seesama?" hüüdis Jüri. „Ka minuga on ta kord seda tempu teinud. Kui ta aga weel peaks tulema ja mina teda saawa kinni tahada, küll ma rahalſin talle näidata!" — Nüüd hüppas üks teine elukas laua alt wälja, see oli weikſe koera sarnane loom, seſt tal oli karune kasukas seljas ja ta sirutas ka keele wälja.

„See ei ole endiſest ka mitte palju parem," seletas unenägude kuningas, „ta haugub kui koer ja jõudu on tal nagu mõnel kangelaſel. Kui siis inimesel unes hirm on, siis hoiab ta teda kätest jalgest kinni, nõnda et inimene paigalt ei suuda liikuda."

„Ka seda lojuſt ma tunnen," ütles Jüri wahele, „kui paigalt tahad liikuda, siis ei saa, oled rammetu ja kange nagu puutükk. Tahad kät tõsta, ei saa, tahad jalga liijutada, ei saa ka. Mõnikord ei ole ta aga mitte koer, waid karu, rõõwel, wõi mõni muu koll."

„Ma ei saa neile iialgi enam luba andma, sind tülitama tulla," ütles kuningas Jüri wastu. „Nüüd tule halbu unenägusid waatama, aga ära kohku, ega nad sulle midagi ei tee, nad on ainult paha inimeste jauks." Seal astusiwad nad ühe määratuma ruumi sisse, kus suur kõrge müür ümber ja raske raudwäraw ees. See ruum kubises kõige inetumateſt elukateſt ja birmſamateſt kollideſt. Mõned oliwad nagu inimeſed, teiſed pool inimeſed, pool elajad, jälle teiſed hoopis elajaloomade sarnaſed. Ehmatusega taganes Jüri tagaſi kuni raudwäravani. Aga kuningas julgustas teda ja küſis: „Kas

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1890, lk. 21